

SCHRIFTJE VOL TRANEN

SCHRIFTJE VOL TRANEN

JAN-THEO & ELLE WERNERS

Maart 2023
Uitgever: Mijnbestseller.nl

© Elle Werners
Foto's en gecompileerde filmpjes
Uit het familiearchief

Op foto's zie ik een klein blond meisje met een zorgelijk, bedrukt gezichtje. Geen lachebekje. Mijn anderhalf jaar oudere zusje Tonny en ik hadden echte soldatenpakjes, waar we beretrots op waren. Samen met een van onze Canadese bevrijders Jack poseerden we op een heuse jeep. Ook herinner ik me nog de bevrijdingsfeesten. De stad ontplofte van vreugde! Nu, na bijna tachtig jaar, dringt de roerige werkelijkheid van destijds zich aan mij op. Ik herinnerde mij (van horen zeggen) dat mijn vader af en toe iets opschreef. Na enig zoeken en navragen kwamen dankzij mijn jongste zus de schriftjes van mijn vader mij kortgeleden voor het eerst onder ogen. Eerst de kopietjes, die mijn oudste zus me stuurde. Ik was vooral nieuwsgierig. Ze schreef: 'Papa heeft op twee notitieblokjes geschreven, en heeft dat later (tot en met blz. 20) netjes in een schriftje overgeschreven. Een gedeelte zat nog met een nietje vast, andere velletjes zijn los. Ik ga ze sorteren na kopiëring.

de kleine ^{man} magewatte ~~was~~
thoude ~~was dit de~~
Te Koede men a de mensche
voldan in bij herstellde sich
spoudig Sochige vromen
vlogte de Tonge om de hals
en werde sigoude in gedicke
Egels geyeste wo goed als
s'gig a de agt veraderde
spoudig in een ^{vreemde} ~~geestige~~
Ik was in Reimen a artel.
Was de Tonge onder bursche
Kuyt a heb se novit men
Mang gemen a gic vrom de
sich childe vrom s'geude
granat. Ik gic door een
gag die by a hery lout
gthul weg was.

om niet met verder
uitbreide. De heer van de
Kant rijdt in Drijschaat
en alle mitgehand. De
Winkel eiloh bergskant bleef
geponid en dus ook ons goed.
Steg de avond werd het douch
wat inder en gijge we weer
de Kelder met naar een
afoggelegen lands, want d'k
was beter was. In menig
in de stad was i' slecht
meed gevallen, de oud
van Kelders was slecht
en Kelder was
langre middel
dat is b

Ik begon met het te ontcijferen. Het was een haast onmogelijke taak: met potlood geschreven op deels gelinieerd, deels ruitjespapier. Veel teksten waren weer doorgestreept, maar daar heb ik me niets van aangetrokken. Enkele losse blaadjes maakten het nog lastiger om de volgorde te bepalen; en bijna nergens gedateerd! Kort geleden kwam ik toevallig het boekje tegen van Jos Verstraeten. Geschreven en uitgegeven: 's-Hertogenbosch, December 1944. **STORM OVER DEN BOSCH**. Dagboek over de Eindstrijd van de Bevrijding van 's-Hertogenbosch. Eigen beheer, 1944. (eerste druk), 31 blz. Hij woonde aan de Citadellaan en hield een dagboek bijna exact in dezelfde periode. Maar ik ontdekte al lezende dat hij

bijna om de hoek woonde, en misschien zelfs in onze schuilkelder heeft geschuid! Het verhaal loopt bijna volledig synchroon met van mijn vader. Alleen vanuit een heel andere invalshoek en met heel andere bewoordingen. En...het is heel secuur gedateerd, waardoor ik alle verhalen van mijn vader nu ook precies in de tijd kan plaatsen.

Hij begint met: 'Een striemende najaarsregen jaagt over het oude marktplein van Brabants hoofdstad dat op deze Zaterdagmorgen een troosteloos beeld biedt. Het begint op Zaterdag 9 september 1944, en eindigt op Vrijdag 27 oktober 1944. Hij eindigt met: 'Want het leven gaat verder.....' Daarna kon ik me er niet meer van losmaken. Het bleef maar spoken door mijn hoofd. Alsof iemand een grammofoonplaat draait, die alsmaar blijft hangen. Of op een temerig toontje en kinderversje zingt. Ik heb de spelling gemoderniseerd om het leesbaar te maken. Spelfouten of schrijffouten heb ik gecorrigeerd en de interpunctie omwille van de leesbaarheid soms aangepast. Verder heb ik de tekst zoveel mogelijk intact gelaten. Daarna ben ik op zoek gegaan naar achtergrondinformatie. Het had veel meer inhoud dan ik aanvankelijk voor mogelijk hield. Ik kreeg steeds meer medelijden en diep respect voor mijn ouders en hun generatie. Ze hadden lef. Ze volgden hun hart en bleven hopen op een betere toekomst. Ze namen het leven zoals dat kwam.

Van de gruwelijkheden die plaatsvonden in de concentratiekampen hadden ze toen nog geen idee. Wat me het meest opviel in het verslag van mijn vader was zijn houding ten opzichte van de mensen om hem heen. Het lijdend. Enerzijds verbijstering:- dit is nu oorlog, zoals ik het las in de boekjes van mijn jongensjaren -. En anderzijds: in een oorlog heb je alleen maar verliezers: - zowel bij vijand als bij vriend -. 'Ik ben goed, jij bent slecht 'is het makkelijkste wereldbeeld. De wereld was voor de mensen in oorlogstijd helemaal zwart-wit ingedeeld. Ondanks alles is dat natuurlijk te simpel en sterk vertekend. Ook toen zat de wereld natuurlijk niet zo in elkaar. Wat mij zeer ontroerde in het verslag van mijn vader is zijn houding ten opzichte van de slachtoffers. Daar hoorden ook de Duitse militairen bij. Inmiddels behoor ik tot de senioren van nu. Senioren die groot zijn geworden in een tijd dat praten over grensoverschrijdende gebeurtenissen niet gewoon was.